

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ

(αρ. φυλλ. 47)

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ

Α π ρ ί λ ι ο ς 2 0 1 3

ΧΕΡΙΑ ΟΣΙΑ ΚΑΙ ΧΕΡΙΑ ΑΝΟΣΙΑ

Ὁ Χριστὸς προχωράει γιὰ ν' ἀναμετρηθεῖ μὲ τὸ χάος καὶ τὸν θάνατο. Ὁ καιρὸς τῆς σύλληψῆς του πλησιάζει. Καλεῖ τοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς λέει ὅτι «ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ παραδίδεται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων».

Ἄς σταθοῦμε στὴ φράση «εἰς χεῖρας ἀνθρώπων». Δὲν λέει «εἰς χεῖρας σατανᾶ», ἀλλὰ ἀνθρώπων. Ἄν παραδινότανε στὰ χέρια τοῦ σατανᾶ, θὰ ἦταν κάπως «φυσικό».

Ἄλλὰ νὰ συλληφθεῖ ἀπὸ χέρια ἀνθρώπων καὶ νὰ παραδοθεῖ καὶ νὰ ἐκτελεσθεῖ ἀπὸ χέρια ἀνθρώπων, αὐτὸ εἶναι ἀδιανόητο. Γιατί τὰ χέρια αὐτὰ γέμισαν ἀπὸ δῶρα τοῦ Χριστοῦ.

Τὰ χέρια ἔγιναν γιὰ προσευχὲς κι' ἐλεημοσύνης. Τὰ χέρια αὐτὰ ἔγιναν γιὰ νὰ θωπεύουν τὸν πονεμένο καὶ νὰ σηκώνουν τὸν πεσμένο. Καὶ ὄχι νὰ σταυρώνουν τὸν Χριστό. Αὐτὸ εἶναι τρομερό.

Καὶ τὸ τρομερὸ αὐτὸ δράμα συνεχίζεται. Ἀνθρώπινα χέρια κτύπησαν καὶ σκότωσαν Ἀποστόλους καὶ Μάρτυρες. Ἀνθρώπινα χέρια ἐξακολουθοῦν νὰ βασανίζουν τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς, ἐκεῖ ὅπου ὁ

Χριστιανισμὸς βρῖσκεται σὲ διωγμὸ.

Ἀνθρώπινα χέρια καὶ μάλιστα, δῆθεν χριστιανικά, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος σταυροκοποῦνται καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο κλέβουν ἢ τρέχουν στὰ δικαστήρια, γιὰ νὰ μποῦν ἐπάνω στὸ Εὐαγγέλιο καὶ νὰ ὀρκιστοῦν ψέματα ἢ ὑπογράφουν ψεύτικα ἢ πλαστογραφοῦν.

Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἔλλειψαν καὶ τὰ ὄσια χέρια. Τὰ χέρια ποὺ ὑψώνονται σὲ ἀληθινὴ προσευχή, γιὰ νὰ στηρίζουν πόλεις καὶ λαοὺς.

Τὰ χέρια ποὺ ὑπηρετοῦν στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου.

Τὰ χέρια ποὺ ματώνουν γιὰ νὰ προσφέρουν ἀγάπη καὶ στοργή.

Τὰ χέρια ποὺ ἀγιογραφοῦν.

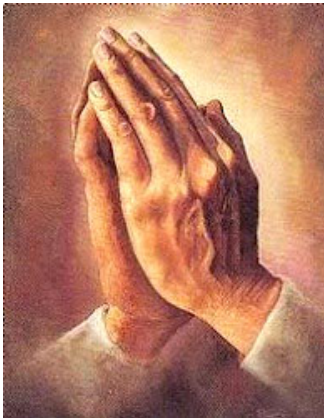
Τὰ χέρια ποὺ γράφουν τὴν ἀλήθεια.

Τὰ χέρια ποὺ πέφτουν στὰ πεδία τῶν μαχῶν γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν λαῶν.

Τὰ χέρια ποὺ σκεπάζουν τὸν κάθε ἀδύνατο.

Αὐτὰ εἶναι τὰ ὄσια χέρια.

Ἐμεῖς τί χέρια ἔχουμε;

Στις αρχές του Ὀκτωβρίου εἶχαμε πάει μαζί με τὸν κουνιάδο μου καὶ τὴν γυναῖκα μου στὸ Ἄνω Σούλι σὲ μιὰ ταβέρνα. Μόλις φτάσαμε στὴν ταβέρνα, λίγο πρὶν, εἶδαμε τὴν πινακίδα ποὺ ἔδειχνε τὸν δρόμο πρὸς τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγ. Ραφαήλ. Λέει ἡ κουνιάδα μου, δὲν πᾶμε νὰ προσκυνήσουμε; Πᾶμε, εἶπαμε ὁμόφωνα καὶ οἱ τέσσερις. Ἀνηφορήσαμε λοιπὸν πρὸς τὸ μοναστήρι. Μόλις φτάσαμε ἦταν ἡ ὥρα ποὺ τὸ μοναστήρι ἔκλεινε. Ὁ καλόγερος ὅμως μας εἶδε ἀπογοητευμένους καὶ μᾶς πέρασε μέσα. Τὸ μοναστηράκι λιτό, ἀπλὸ καὶ ἔνοιωθες νὰ σὲ τυλίγει ἀγάπη, καλοσύνη, ἠρεμία. Ὁ καλόγερός μᾶς πῆγε στὴν ἐκκλησία ποὺ γίνεται ἡ λειτουργία. Στὸ προσκύνημα δὲν ἀνεβήκαμε γιατί δὲν θέλαμε νὰ γίνουμε βάρος λόγῳ τῆς περασμένης ὥρας. Τὸ ἀπόγευμα ποὺ γύρισα σπιτί ἄρχισε νὰ με ἔνοχλει ἕνας πόνος ἐλαφρὺς στὸν αὐχένα. Σκέφτηκα πὼς κρῦωσα, γιατί εἶχα τὸ παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου ἀνοιχτό. Ὅμως τὴ νύχτα ὁ πόνος ἔγινε ὀξὺς καὶ δὲν με ἄφησε νὰ κοιμηθῶ. Τί ζεστά, τί παυσίπονα, τίποτα. Μὲ ἔπιασε ἕνας πανικὸς καὶ μιὰ τρομάρα. Φοβήθηκα ὅτι εἶναι βλάβη στὸν αὐχένα, στοὺς σπονδύλους καὶ ὄντως εἶχα δίκιο. Αὐτὸ ἔδειξε ἡ πλάκα. Ἔχω χειρουργηθεῖ ἀρκετὲς φορές, ἔχω κάνει δυὸ σπονδυλοδεσίες με ἀποτελεσματὰ νὰ ἔχω ὀκτῶ λάμες καὶ δεκαβίδες στὴν σπονδυλικὴ στήλη μου. Γι' αὐτὸ δὲν ἀντέχω ἄλλο τὰ χειρουργεῖα. Τὴν ἄλλη μέρα οἱ

πόννοι συνεχίστηκαν καὶ ἀπλώθηκαν. Τὸ βράδυ δὲν κοιμήθηκα μόνο βόγκαγα ἀπὸ τοὺς πόνους. Τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης ξάπλωσα μηπως μπορέσω νὰ κοιμηθῶ. Τότε λοιπὸν θυμήθηκα τὰ λόγια ποὺ μου εἶπε ὁ καλόγερος «Ὁ Ἅγιος θεραπεύει τὶς ἀσθένειες». Ἔτσι με πῆρε ὁ ὕπνος. Κάποια στιγμή ξυπνῶ ἀπὸ ἕνα φῶς ποὺ μῆκε στὰ μάτια μου. Σηκώνομαι νὰ δῶ ποιὸς ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ δὲν εἶδα τίποτα, τὸ παράθυρο κλειστό. Ξανὰ πέφτω νὰ κοιμηθῶ καὶ μόλις κλείνω τὰ μάτια

μου σχηματίστηκαν μπροστά μου τρία φωτεινὰ φωτοστέφανα. Ἐνα μεγάλο, ἕνα μικρότερο καὶ ἕνα μικρούλι. Πετάχτηκα καὶ εἶπα ὅτι ὁ Ἅγιος Ραφαήλ ἦρθε νὰ με βοηθήσει. Τὸ Σαββάτο τὸ βράδυ ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ στεναχωρημένη με ἔγνοια γιὰ τὸν ἄνδρα μου, ποὺ ἐκτὸς ποὺ ἔχει κάνει χειρουργεῖο καρκίνου, ἔχει σὲ ἐκεῖνο τὸ σημεῖο ἕνα ἐξάνθημα ποὺ

δὲν μποροῦμε νὰ τὸ καταπολεμήσουμε με καμμία θεραπεία, ἔχουμε ἀλλάξει τρεῖς. Ἐκλαιγα λοιπὸν καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας. Πρὸς τὸ ξημέρωμα ἄκουσα μία φωνὴ νὰ μοῦ λέει «Ἄφου ξέρεις ὅτι μπορῶ νὰ κάνω ὅ,τι μου ζητήσεις, γιατί δὲν ἔρχεσαι νὰ σοῦ δώσω λάδι ἀπὸ τὸ καντήλι μου». Μόλις ξύπνησε ὁ ἄνδρας μου τοῦ λέω, τὸ καὶ τό, πᾶμε στὸ μοναστήρι τώρα. Ἔτσι, φτάσαμε στὸ μοναστήρι, πήγαμε στὸ προσκύνημα καὶ τοῦ ζήτησα βοήθεια γιὰ μένα νὰ με φυλάξει ...

(Συνέχεια στὴν 5^η σελίδα)

ΤΑ ΜΠΙΣΚΟΤΑ

Μία νεαρή κυρία περιμένε την πτήση της στην αίθουσα άναμονής ενός μεγάλου αερολιμένα. Έπειδή έπρεπε να περιμένει πολλές ώρες, αποφάσισε να αγοράσει ένα βιβλίο για να περάσει ή ώρα. Αγόρασε επίσης κι ένα πακέτο μπισκότα. Κάθισε σε μια πολυθρόνα, στην αίθουσα για να διαβάσει με ήσυχία. Δίπλα από την πολυθρόνα βάζει τα μπισκότα της, ενώ ένας άνδρας που κάθισε στο διπλανό κάθισμα, άνοιξε το περιοδικό του και άρχισε να διαβάζει. Όταν πήρε το πρώτο μπισκότο, ο άνδρας πήρε κι αυτός άλλο ένα. Αισθάνθηκε ένοχλημένη, αλλά δεν είπε τίποτα. Σκέφτηκε: «Τί νευρα έχω! Έάν ήμουν σε κατάλληλη διάθεση θα τον χτυπούσα που τόλμησε!» Για κάθε μπισκότο που έπαιρνε ή κυρία, ο άνδρας έπαιρνε κι αυτός άλλο ένα. Αυτό την έξαγρίωνε αλλά δεν θέλησε να κάνει σκηνή. Όταν έμεινε μόνο ένα μπισκότο, σκέφτηκε: «Άαα... Τί θα κάνει αυτός ο κατάρχαστίης τώρα;». Τότε, ο άνδρας, παίρνει το τελευταίο μπισκότο, το κόβει στη μέση, δίνοντάς της το ένα μισό. Άάα! Αυτό ήταν πάρα πολύ! Ήταν πάρα πολύ θυμωμένη τώρα. Σε μιá στιγμή, πήρε το βιβλίο της, τα πράγματά της και όρμησε στην

αίθουσα έπιβίβασης. Όταν κάθισε στο κάθισμά της, μέσα στο αεροπλάνο, έφαξε την τσάντα της για να πάρει τα γυαλιά της και προς μεγάλη της έκπληξη, το πακέτο με τα μπισκότα της ήταν εκεί, άθικτο, κλειστό. Αισθάνθηκε τόσο ντροπιασμένη. Συνειδητοποίησε ότι έκανε λάθος. Είχε ξεχάσει ότι τα μπισκότα της δεν τα είχε βγάλει από την τσάντα της. Ο άνδρας είχε μοιραστεί τα δικά του μπισκότα μ' αυτήν, χωρίς κανένα συναίσθημα θυμού ή πίκρας. Ένώ αυτή ήταν πολύ θυμωμένη, σκεπτόμενη ότι μοιραζόταν τα μπισκότα της με αυτόν. Και τώρα δεν ύπηρεχε καμία πιθανότητα να εξηγήσει, ούτε να ζητήσει συγγνώμη. Υπάρχουν 4 πράγματα που δεν μπορείτε να ανακτήσετε: Η πέτρα ... άφου ριχθεί. - Η λέξη ... άφου ειπωθεί. - Η ευκαιρία ... άφου χαθεί. - Ο χρόνος ... άφου περάσει. Γι' αυτό άς συμπεριφερόμαστε σωστά, με αγάπη και σωφροσύνη, για να μη μετανοιώνουμε μετά πικρά...

ΕΚΘΕΣΗ ΜΕ ΘΕΜΑ «ΤΙ ΘΑ ΖΗΤΟΥΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΟ;»

Η δασκάλα ζήτησε από τα παιδιά να γράψουν έκθεση με θέμα: «Τί θα ζητούσα από το Θεό;». Ένας μαθητής έφραψε «Θεέ μου, άπόψε σου ζητάω κάτι που το θέλω πάρα πολύ. Θέλω να με κάνεις τηλεόραση! Θέλω να πάρω τη θέση της τηλεόρασης που είναι στο σπίτι μου. Να έχω το δικό μου χώρο. Να έχω την οικογένειά μου γύρω άπό έμένα. Να με παίρνουν στα σοβαρά όταν μιλάω. Θέλω να είμαι το κέντρο της προσοχής και να με άκουνε οι άλλοι χωρίς διακοπές ή ερωτήσεις. Θέλω να έχω την ίδια φροντίδα που έχει ή τηλεόραση όταν λειτουργεί. Όταν είμαι τηλεόραση, θα'χω την παρέα του

πατέρα μου, όταν έρχεται στο σπίτι, ακόμα κι'αν είναι κουρασμένος. Και θέλω τη μαμά μου να με θέλει όταν είναι λυπημένη και στενοχωρημένη, αντί να με αγνοεί... θέλω τ'αδέλφια μου να μαλώνουν για το ποιός θα περνάει ώρες μαζί μου. Θέλω να νοιώθω ότι η οικογένειά μου αφήνει τα πάντα στην άκρη, τότε - τότε, μόνο για να περάσει λίγο χρόνο με μένα... Και το τελευταίο, κάνε με έτσι, ώστε να τους κάνω όλους ευτυχισμένους και χαρούμενους. Θεέ μου, δὲν ζητάω πολλά. Θέλω μόνο να γίνω σαν μιὰ τηλεόραση!». Τη δασκάλα που τη διάβασε (καθὼς βαθμολογοῦσε) την ἔκανε να κλάψει. Ὁ σύζυγός της, μόλις εἶχε μπει στο σπίτι, τὴ ρώτησε «τί συμβαίνει»; Ἀυτὴ ἀπάντησε: «Διάβασε αὐτὴ τὴν ἔκθεση, τὴν ἔχει γράψει ἕνας μαθητὴς μου». Ὁ σύζυγος, ἀφοῦ τὴ διάβασε, εἶπε: «Τὸ καημένο τὸ παιδί. Τί ἀδιάφοροι γονεῖς εἶναι αὐτοί!». Τότε αὐτὴ τὸν κοίταξε καὶ εἶπε: «Αὐτὴ ἡ ἔκθεση εἶναι τοῦ γιου ἡμῶν...»

ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ;

Κάποτε ἦταν ἕνα νέο ζευγάρι ποὺ μετακόμισε σὲ καινούρια γειτονιά. Καθὼς ἔτρωγαν τὸ πρῶτο τους πρωινὸ στοὺς νέοι τους σπίτι, ἡ γυναίκα κοίταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ εἶδε τὴ γειτόνισσα ποὺ ἐκείνη τὴν ὥρα ἄπλωνε τὴν μπουγάδα της.

«Ἄ, τὰ ροῦχα δὲν εἶναι καὶ πολὺ καθαρά», σχολίασε, «ἡ γειτόνισσα δὲν ξέρει νὰ πλένει καλά. Μᾶλλον χρειάζεται νὰ χρησιμοποιεῖ περισσότερο σαποῦνι». Ὁ σύζυγος κοίταξε τὴν μπουγάδα ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Κάθε φορὰ ποὺ ἡ γειτόνισσα ἄπλωνε τὴν μπουγάδα της, ἡ γυναίκα ἔκανε τὰ ἴδια σχόλια. Ἐνα μῆνα ἀργότερα, ἔνοιωσε μεγάλη ἔκπληξη, ὅταν εἶδε ὅτι τὰ ροῦχα ποὺ εἶχε ἀπλώσει ἡ γειτόνισσα ἦταν πιὸ καθαρά καὶ εἶπε στὸν ἄντρα της: «Γιὰ δές! Ἡ γειτόνισσα ἔμαθε ἐπιτέλους νὰ πλένει! Ἀναρωτιέμαι ποιὸς τὴν ἔμαθε». «Ξέρεις, ξύπνησα νωρὸς σήμερα τὸ πρωὶ καὶ καθάρισα τὰ τζάμια μας» γύρισε καὶ τῆς εἶπε ὁ ἄντρας της... Ἐτσι συμβαίνει καὶ στὴ ζωὴ. Ἡ βρομιὰ δὲν βρίσκεται πάντα στοὺς ἄλλους. Ὁ τρόπος ποὺ βλέπουμε τοὺς ἄλλους ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πόσο καθαρὰ εἶναι τὰ «τζάμια μας». Ἄν καθαρίσουμε τὰ δικά μας «τζάμια», θὰ βλέπουμε καὶ τοὺς ἄλλους καθαρούς.

ΤΑ ΚΕΚΤΗΜΕΝΑ ΤΩΝ «ΕΘΝΟΠΑΤΕΡΩΝ»

Μπορεῖ νὰ κόβει ἡ κυβέρνησή μας μισθοὺς καὶ συντάξεις. Μπορεῖ νὰ «κουτσουρεύει» δαπάνες γιὰ τὴν υγεία, τὴν παιδεία καὶ τὴν ἄμυνα τῆς Χώρας μας, ἀλλὰ γιὰ τοὺς «ἐθνοπατέρες» μας εἶναι ιδιαίτερα γενναῖο-δωρη. Ὅχι μόνο δὲν τοὺς στέρησε «κεκτημένα» ἀλλὰ συνεχίζει νὰ τοὺς τὰ αὐξάνει! Τὸν περασμένο μῆνα ἀνακοινώθηκε ἀρμοδίως πὼς ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων δαπάνησε περισσότερο ἀπὸ 150.000 εὐρώ γιὰ τὴν ἀγορὰ φορητῶν ὑπολογιστῶν γιὰ τοὺς Βουλευτὲς στοὺς πλαίσιο «διευκόλυνσης τοῦ κοινοβουλευτικοῦ τοῦ ἔργου». (Ἐφημ. Ὁρθόδοξος Τύπος, 15-3-2013 σελὶς 2)

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος γεννήθηκε στὴν Αἴγυπτο ἀπὸ γονεῖς Χριστιανούς. Γράμματα δὲν ἔμαθε, αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ἀποκτήσει τὴν «ἔσω σοφίαν», ἡ ὁποία τὸν ἔκανε γνωστὸ σὲ ὅλο τὸν κόσμο, ὥστε ἡ Ἐκκλησία μας νὰ τὸν ἀποκαλεῖ «καθηγητὴ τῆς Ἐρήμου». Ὁ Ἅγιος κοιμήθηκε σὲ βαθὺ γῆρας, σὲ ἡλικία 105 ἐτῶν. Τὸ Μοναστήρι τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου βρισκόταν ἐπάνω σ' ἓνα βουνό, σὲ τόπο ὠραῖο, ἀλλὰ τραχύ, ὅπου ὑπῆρχε καὶ μιὰ πηγὴ. Γύρω ἀπὸ τὴν πηγὴ ὑπῆρχαν μεγάλοι φοίνικες, ποὺ ἔδιναν πολὺ καὶ γλυκύτατο καρπὸ καὶ πρόσφεραν μιὰ νότα δροσιᾶς μέσα στὴν ἔρημο. Δίπλα ἀκριβῶς ἀπλωνόταν καὶ ὁ κῆπος τοῦ Μοναστηριοῦ, ὅπου ὁ Μέγας Ἀντώνιος εἶχε τὴ συνήθεια νὰ περνᾷ πολλὰς ὥρες τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ τῆς νύχτας. Εἶχε φυτέψει ἀμπέλι, διάφορα ὀπωροφόρα δέντρα, καὶ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια εἶχε χτίσει καὶ μιὰ στέρνα γιὰ νὰ ποτίξει τὸν κῆπο. Ὅλα αὐτὰ τὰ φρόντιζε καθημερινὰ μὲ πολὺ κόπο καὶ ἀγάπη. Τὸν πρῶτο καιρὸ ὅμως, ἓνα κοπάδι λιοντάρια, ποὺ προσπα-

θοῦσαν νὰ σβῆσουν τὴ δίψα τους στὰ νερὰ τῆς πηγῆς, ἔμπαιναν στὸν κῆπο τῆς Μονῆς καὶ προξενοῦσαν πολλὰς καταστροφές. Βλέποντας τὰ ὁ Ἅγιος πήρε μιὰ ράβδο, πλησίασε ἓνα ἀπὸ αὐτά, ποὺ ἔμοιαζε νὰ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀγέλης καὶ τὸ πρόσταξε νὰ φύγει. Ὡ τοῦ θαύματος, τὸ λιοντάρι στάθηκε καὶ ὁ Ἅγιος τὸ χτύπησε ἑλαφρὰ στὰ πλευρὰ λέγοντας. «Γιατί μὲ ἀδικεῖτε, ἐνῶ ἐγὼ καθόλου δὲν σᾶς ἀδίκησα; Γιατί τρῶτε τοὺς καρπούς γιὰ τοὺς ὁποίους καθόλου δὲν κοπιᾶσατε; Φύγετε ἀμέσως καὶ μὴν τολμήσετε νὰ μπεῖτε ξανά στὸν κῆπο μου.» Καὶ πράγματι, ὅπως εἶπε ὁ Ἅγιος, ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη τὰ λιοντάρια δὲν ξαναμπήκαν στὸν κῆπο. Πήγαιναν μόνο στὴν πηγὴ, ἔπιναν νερὸ νὰ ξεδιψᾶσουν καὶ ἔφευγαν.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 2^η σελίδα)

... μακρὰ ἀπὸ τὰ χειρουργεῖα νὰ μὲ ἀφήσει νὰ ζήσω χωρὶς πόνους πιά καὶ νὰ βοηθήσει νὰ ἰαθεῖ ὁ ἄνδρας μου. Φεύγοντας πήρα καὶ λαδάκι ἀπὸ τὸ ἀκοίμητο καντηλάκι τοῦ Ἁγίου Ραφαὴλ καὶ πήραμε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Ὁ πόνος μου στὸν αὐχένα ἄρχισε νὰ μοῦ περνᾷ καὶ μεχρι τὸ σπῆτι δὲν εἶχα πόνους. Ὁ γιὰ τρὸς ποὺ ξαναπήγα ξαφνιάστηκε πῶς μου πέρασε τόσο γρήγορα. Ὁ ἄνδρας μου τώρα εἶναι πολὺ καλά καὶ τὸ κυριότερο αὐτὸς ποὺ εἶναι ἀντιδραστικὸς μὲ τὰ μοναστήρια, τώρα ἔχει ἀλλάξει, δέχτηκε ποὺ τοῦ ἔκανα θεραπεία μὲ τὸ ἅγιο λαδάκι. Ὅλα εἶναι δόξα τῷ Θεῷ καλὰ θὰ εἶναι ἀκόμα καλύτερα, τὸ νοιώθω. Δοξάζω τοὺς Ἁγίους Ραφαὴλ, Νικόλαο καὶ Εἰρήνη καὶ τοὺς εὐχαριστῶ.

Α.Π. – Κερατέα.

- Γέροντα, όταν στον αγώνα μου έχω πτώσεις, πανικοβάλλομαι. – Μη φοβάσαι. Αγώνας είναι και θα έχουμε και τραύματα. Με την εξομολόγηση αυτά θεραπεύονται. Βλέπεις, οί στρατιώτες στον πόλεμο, όταν τραυματίζονται επάνω στην μάχη, τρέχουν άμέσως στον γιατρό, δεν νουν το τραύμα τους και συνεχίζουν να πολεμούν φιλότιμα. Έν τῷ μεταξὺ ἀποκτοῦν καὶ πείρα ἀπὸ τὸν τραυματισμὸ καὶ προφυλάγονται καλύτερα, ὥστε νὰ μὴν ξανατραυματισθοῦν. Ἔτσι καὶ ἐμεῖς, ὅταν τραυματιζώμαστε πάνω στον αγώνα μας, δὲν πρέπει νὰ δειλιάζουμε, ἀλλὰ νὰ τρέχουμε στον γιατρό – στον πνευματικὸ – νὰ τοῦ δεῖξουμε τὸ τραῦμα μας, νὰ θεραπευώμαστε πνευματικά, καὶ πάλι νὰ συνεχίζουμε «τὸν καλὸ αγώνα». Κακὸ εἶναι, ὅταν δὲν ψάχνουμε νὰ βροῦμε τοὺς φοβεροὺς ἐχθροὺς τῆς ψυχῆς, τὰ πάθη καὶ δὲν ἀγωνιζόμαστε, γιὰ νὰ τοὺς ἐξοντώσουμε. Ὅρισμένοι λένε «Ἄφοῦ μπορεῖ νὰ ξανακάνω τὸ ἴδιο σφάλμα, γιὰ ποῖδ λόγῳ νὰ πάω νὰ τὸ ἐξομολογηθῶ; γιὰ νὰ κοροϊδεῦω τὸν παπά;» Αὐτὸ δὲν εἶναι σωστὸ. Εἶναι σὰν νὰ λήη ἕνας στρατιώτης, ὅταν τραυματίζεται «Ἄφοῦ ὁ πόλεμος δὲν τελείωσε καὶ μπορεῖ πάλι νὰ τραυματισθῶ, γιὰτί νὰ δέσω τὸ τραῦμα μου;». Ἀλλὰ, ἂν δὲν τὸ δεση, θὰ πάθη αἰμορραγία καὶ θὰ πεθάνη. Ἄν δὲν καθαρίζουμε μετὴν ἐξομολόγηση τὴν ψυχὴ μας, ὅταν πέφτουμε καὶ λερωνώμαστε, μετὴν λογισμὸ ὅτι πάλι θὰ πέσουμε καὶ θὰ λερωθοῦμε, προσθέτουμε λάσπες πάνω στίς παλιῆς λάσπες καὶ εἶναι δύσκολο μετὰ νὰ καθαρίσουν.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΠΑΪΣΙΟΣ

Ὁ καλὸς Θεὸς ὅλα θὰ τὰ οἰκονομήσει μετὴν τὸν καλύτερο τρόπο, ἀλλὰ χρειάζεται πολλὴ ὑπομονὴ καὶ προσοχή, γιὰτί πολλὲς φορὲς, μετὴν νὰ βιάζονται οἱ ἄνθρωποι νὰ ξεμπλέξουν τὰ κουβάρια, τὰ μπλέκουν περισσότερο. Ὁ Θεὸς μετὴν ὑπομονὴν τὰ ξεμπλέκει. Δὲν θὰ πάει πολὺ αὐτὴ ἡ κατάσταση. Θὰ πάρει σκούπα ὁ Θεός. Κατὰ τὸ 1830, ἐπειδὴ ὑπῆρχε στὸ Ἅγιον Ὄρος πολλὺς τούρκικος στρατός, γιὰ ἕνα διάστημα δὲν εἶχε μείνει στὴν Μονὴ Ἰβήρων κανένας μοναχός. Εἶχαν φύγει οἱ Πατέρες γιὰ νὰ βοηθήσουν στὴν Ἐπανάσταση. Ἐρχόταν στὸ μοναστήρι μόνον ἕνας μοναχὸς ἀπὸ μακριὰ πὸν ἄναβε τὰ κανδήλια καὶ σκουπίζε καὶ ἔλεγε «Παναγία μου, τί θὰ γίνεῖ μετὴν αὐτὴν τὴν κατάσταση». Τὸν πλησιάζει μία γυναίκα, ἦταν ἡ Παναγία πὸν ἔλαμπε καὶ τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε. Τοῦ παίρνει τὴν σκούπα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ λέει «Ἐσὺ δὲν ξέρεις νὰ σκουπίζεις καλά. Ἐγὼ θὰ σκουπίσω». Καὶ ἄρχισε νὰ σκουπίζει. Ὑστερα ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ Ἱερό. Σὲ τρεῖς ἡμέρες ἔφυγαν ὅλοι οἱ Τοῦρκοι. Τοὺς ἐδίωξε ἡ Παναγία. Σήμερα προσπαθοῦν νὰ γκρεμίσουν τὴν πίστη, γι' αὐτὸ ἀφαιροῦν σιγά-σιγά ἀπὸ μιὰ πέτρα, γιὰ νὰ σωριασθεῖ τὸ οἰκοδόμημα τῆς πίστεως. Ὅλοι εὐθυνόμεστε γιὰ τὸ γκρέμισμα αὐτό. Ὅχι μόνον αὐτοὶ πὸν ἀφαιροῦν τὶς πέτρες καὶ τὸ γκρεμίζουν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι βλέπουμε νὰ γκρεμίζεται καὶ δὲν προσπαθοῦμε νὰ τὸ ὑποστηλώσουμε. Ὅποιος σπρώχνει στὸ κακὸ τὸν ἄλλον θὰ δώσει λόγο στὸ Θεὸ γι' αὐτό. Καὶ ὁ διπλανὸς ὅμως θὰ δώσει λόγο, γιὰτί ἔβλεπε ἐκεῖνον νὰ κἀν κακὸ στὸν συνάνθρωπό του

καὶ δὲν ἀντιδροῦσε.

ΣΥΓΧΑΙΡΟΥΜΕ ΘΕΡΜΑ

Τὸ κράτος ἀποδομεῖται συστηματικά. Καὶ ἀποδομεῖται διότι διαγράφει κάθε τί πὸν μιλάει γιὰ ἀξίες καὶ ἰδανικά, πὸν διέκριναν τοὺς προγόνους μας, οἱ ὁποῖοι τίμησαν τὸ Ἔθνος καὶ θυσιάστηκαν γιὰ νὰ ἀπολαμβάνουμε ἐμεῖς σήμερα, τὰ σύγχρονα Ἑλληνόπουλα, τὰ ἀγαθὰ τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ἐλευθερίας. Τὸ σχέδιο τῆς ἀποδόμησης τὸ ἔχουν ἀναλάβει αὐτοί, πὸν ἂν καὶ ἀποτελοῦν λείμμα στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία, ἔχουν καταφέρει ἢ φωνή τους νὰ ἀκούγεται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄδολη πατριωτικὴ φωνή. Οἱ σύγχρονοι ἀποδομητὲς τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους (θολοκοιλουριάρηδες, πολὺπολιτισμικοί, ἀριστεριστές, ἐκμηδενιστές καὶ τουρκολάγνοι κ.ἄ.) πρὸς χάριν τῆς ἰσοπέδωσης τῶν πατροπαράδοτων ἀξιῶν ἀπομειώνουν κάθε ἔθνικὸ σύμβολο καὶ κάθε παραδοσιακὸ θεσμό. Τραγικὸ γεγονός αὐτῆς τῆς ὑφέρπουσας ἀνθελληνικῆς πολιτικῆς ἀποτελεῖ καὶ ὁ πρόσφατος ξυλοδαρμὸς Ἑλληνα πολίτη στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας, ἐπειδὴ εἶχε στὰ χέρια του τὴν Ἑλληνικὴ σημαία. Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάντια τῶν νεοελλήνων. Πῶς δεχόμαστε νὰ προσβάλλεται τὸ αἷμα πὸν ἔχυσαν οἱ πρόγονοί μας ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα ὡς καὶ τὴν ὄροσειρὰ τῆς Πίνδου; «Μπῆκαν στὴν πόλη, οἱ ὄχτροι, τίς πόρτες σπάσαν οἱ ὄχτροι... κι' ἐμεῖς γελοῦσαμε σὺς γειτονιές». Εὐτυχῶς, ὅμως, πὸν ὑπάρχει καὶ ὁ ἀντίποδας. Φερέλπιδες νέοι ἀπὸ τὸ 2^ο Γυμνάσιο τῆς Κορίνθου ὑψωσαν Ἑλληνικὲς σημαίες μπροστὰ στὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνα, τὰ ὁποῖα βρισκονται στὸ βρετανικὸ μουσεῖο καὶ εἶχαν κλαπεῖ ἀπὸ τὸν λόρδο Ἑλγιν,

ζητώντας παράλληλα μὲ τὸ σύνθημα «Ἐπιστρέψτε τὰ πίσω» τὴν ἐπιστροφή τῶν ἀρχαιοτήτων στὴ Χώρα. Ὀφείλουμε νὰ συγχαροῦμε θερμὰ τοὺς μαθητές, ἀλλὰ κυρίως τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς καθηγητές τους, πὸν τοὺς γαλούχησαν μὲ τὰ νάματα τοῦ Ἑθνους καὶ τοὺς ἐμφύσησαν τίς προγονικὲς ἀρετές.

ΟΙ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟ ΝΑΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΡΑΦΑΗΛ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ

Πρῶτα θὰ ἀγιογραφεθοῦν
τὸ Ἅγιο Μανδῆλιο καθὼς καὶ
Ἅγιοι Ἱεράρχες
στὸ Ἅγιο Βῆμα, δηλαδὴ τὸ Ἱερό
τῆς Ἐκκλησίας

Ὅσοι θέλετε νὰ συμμετάσχετε μπορεῖτε νὰ παραγγείλετε κάποιον ἐκ τῶν παρακάτω Ἀγίων:

ΟΛΟΣΩΜΟΙ:

Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς
Ἅγιος Ἰάκωβος Ἀδελφοθέος
Ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός

ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΣΗ ΚΑΙ ΠΑΝΩ:
(σὲ διακοσμημένους κύκλους)

Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, Ἀπόστολος Ἰούδας Θαδδαῖος, Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης, Ἅγιος Παγκράτιος Ταυρομενίου, Ἅγιος Νήφων Κωσταντιανῆς, Ἅγιος Νήφων Κωσταντινουπόλεως, Ἅγιος Εἰρηναῖος Λυῶνος, Ἅγιος Ἀνθίμος, Ἅγιος Διονύσιος Αἰγίνης, Ἅγιος Βλάσιος. Ἐκ τῶν Ὁ Ἀποστόλων: Ἀπόστ. Φλέγων, Ἅγιος Τιμόθεος ἐπ. Εὐρύπου, Ἅγιος Κλεόπας, Ἅγιος Ὀνήσιμος, Ἅγιος Ἀντίπας, Ἅγιος Κοδράτος.

Τηλ. ἐπικοινωνίας: 22940-61151
(ὑπεύθυνος π. Εἰρηναῖος)

**ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Ώρθρος-Λειτουργία 7.30-10.30 π.μ.
Άκολουθία τοῦ Νυμφίου 6.00 μ.μ.

ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Άκολουθία τοῦ Νυμφίου 6.00 μ.μ.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ

Άκολουθία τοῦ Νυμφίου 6.00 μ.μ.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ίερόν Εὐχέλαιον 5.30 μ.μ.
Άκολουθία τοῦ Μυστικῆς Δείπνου
6.00 μ.μ.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ώρθρος - Λειτουργία 7.30 π.μ.
Άκολουθία Σταυρώσεως 6.00 μ.μ.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Άκολουθία Ἀποκαθήλωνσης
8.00 π.μ.
Άκολουθία Ἐπιταφίου 6.30 μ.μ.

ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟ

Ώρθρος - Λειτουργία 7.30 π.μ.
Άκολουθία Ἀναστάσεως 11.00 μ.μ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἑσπερινός τῆς Ἀγάπης 7.00 μ.μ.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

**ΑΓΙΟΥ
ΡΑΦΑΗΛ**

ΑΝΩ ΣΟΥΛΙ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

6-5-2013

Απόγευμα: 6.00 μ.μ.

Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός
Λιτανεία Ἱεράς Εἰκόνης καί
Ἀρτοκλασία

ΤΡΙΤΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

7-5-2013

Πρωί: 7.30 - 10.30 π.μ.

Ώρθρος καί Ἀρχιερατική Θεία
Λειτουργία τελεσθησομένη ὑπό τοῦ
Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας
Μητροπολίτου Κηφισίας, Ἀμαρουσίου
κ' Ὁρωπού κ.κ. Κυρίλλου

Απόγευμα: 6.00 μ.μ.

Παράκλησις εἰς τόν Ἅγιο Ραφαήλ
καί Προσκύνησις τεμαχίου Ἁγίου
Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ

**Ε Π Ι Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ**

**Κάθε ἡμέρα ἀνοικτὰ
Ἐκτὸς**

1.00 - 4.00 τὸ μεσημέρι κλειστὰ

**Π Α Ρ Α Κ Λ Η Σ Ε Ι Σ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ**

**καὶ προσκύνησις Τεμαχίου
Ἁγίου Λειψάνου**

Κάθε Τετάρτη στὶς 6.00 μ.μ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ - ΜηνιαίΟ Ἐνημερωτικὸ ΔελτίΟ

Ἰδιοκτήτης: Ἀδελφότης Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς «Ὁ Ἅγιος Ραφαήλ»

Ἔδρα: Ἄνω Σούλι Μαραθῶνος, **Ἰστοσελίδα:** www.agiosrafael.gr

Ἐκδότης-Δ/ντής: π. Ραφαήλ Ἀλιπαρμάκης, τηλ. 22940-61151 καὶ 6944359953,

E-mail: p.rafael@agiosrafael.gr - Ἐπιστολές, ἐμβάσματα ἢ προαιρετικὲς
συνδρομὲς ἀποστέλλονται εἰς **δ/νση:** π. Ραφαήλ, Τ.Θ. 7, Τ.Κ. 19007 Μαραθῶνα.